

томнитѣ да правятъ диви, а дивитѣ да опитомяватъ“, си купи една скала, за да я преобърне на приятна градина, като желеае да промѣни природата. За срамъ на самата му възраст, той прахоса повече отъ 200 хиляди лева и постоянно разсипва тамъ своитѣ доходи, като вкухва само нѣколко кисели краставици. Ето добриятъ евангелски икономъ“. Затворенъ съ сърдце и кесия за всички обществени и народни почини, старецътъ, когото Селимински удостоява само съ хумора на презрението си, не е заслужвалъ ни най-малко вниманието на оптимиста Априловъ, загриженъ да търси и насърдчава благодетели на родната просвѣта.

Чрезъ този сжщия Анатолий Селимински получава изпратения му отъ Априлова ликъ на царь Иванъ Шишмана, съ поръчка да предаде единъ екземпляръ на сънародника си полковникъ Хаджи Христо, героятъ отъ гръцката революция, сега на държавна служба. Касае се собствено тукъ за литографирания портретъ на царь Калояна (не Ив. Шишмана!) и за българския народенъ гербъ, издадени тогава отъ Ив. Богорова въ Одеса, възъ основа на Жефаровичевата Стематография отъ 1741 г. Заедно съ всички други културни българии, Селимински е въ възторгъ отъ откриването на тѣзи и подобни тѣмъ ценни старини. Издаването имъ въ Русия, и то съ позволение на руското правителство, му се вижда добъръ белегъ за напредъка на науката и на народното съвземане у насъ. Години по-късно (1859), спомняйки си това време, той пише: „А то бѣше достатъчно да възбуди и оживи духа на цѣлия български народъ; всѣки нашенець бързаше да се снабди съ тѣзи свещени знаци за нѣкогашното величие и слава на нашитѣ прадѣди; всѣки вече взе не само да не крие, както по-рано, потеклото си и помена му, но и да се гордѣе съ тѣхъ; всѣки се залови да издирва историята на прадѣдитѣ ни... Тази внезапна обнова на мислитѣ възбуди у народа любовь къмъ науката и ревность за разпространението ѝ“.

Ценейки самъ високо и възторжено ония находки отъ българската древность, като символъ на величие и сила, и следейки съ любовь историческитѣ, етнографскитѣ, фолклорнитѣ и филологическитѣ изследвания и материали на Венелина, В. Григоровича и други руски учени (— „тѣ проникна-